

Στη δισκογραφία συνεργάστηκε με βιο-λιστές όπως ο Χαράλαμπος Τσιμπού-κης, ο Στάθης Κουκουλάρης, ο Αναστά-σιος Κουλούρης κ.ά. Εκτός από νησιώ-τικα τραγούδια ηχογράφησε, σε λίγους δίσκους 33 στροφών και κάποια στε-ριανά τραγούδια του χορού, στα οποία παίζει βιολί ο Γιώργος Κόρος και κλα-ρίνο οι Βασίλης Σκαλιώτης και Κυριά-κος Κωστούλας.

Αποτίμηση. Η Άννα Καραμπεσίνη ανή-κει στην ομάδα των πρωτοπόρων νη-σιωτών του δημοτικού τραγουδιού, οι οποίοι ανέδειξαν τα νησιώτικα τρα-γούδια και ιδιαιτέρως εκείνα της Δω-δεκανήσου.

Το αξιοσημείωτο στην περίπτωση της είναι ότι, παρ' όλο που δεν τραγούδη-σε ποτέ σε νυκτερινά κέντρα διασκεδά-σεως και ως εκ τούτου δεν είχε τη δυ-νατότητα να υποστηρίξει τη σταδιοδρο-μία της και τους δίσκους της μέσα από τέτοιες εμφανίσεις, κατάφερε να γίνει γνωστή και δημοφιλέστατη όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στον ελληνισμό του εξωτερικού.

Στους δίσκους της δεν ενέδωσε σε νεω-τερισμούς ως προς τα όργανα της ορχή-στρας, ενώ απείχε προσεκτικά από νεο-δημοτικά τραγούδια του συρμού. Η ίδια έγραψε στίχους τραγουδιών της, αλλά οι στίχοι αυτοί ήταν φιλτραρισμένοι μέσα από τη στέρεη γνώση των παραδοσια-κών τραγουδιών της πατρίδας της και από τη λειτουργικά αφομοιωμένη πρα-κτική αυτοσχεδιασμού στίχων, όπως την είχε γνωρίσει στο νησί της από τα μι-κρά της χρόνια, κατά τις δεκαετίες του 1920 και του 1930. Χ.ΚΑΛ.

Βιβλιογραφία:

Σακέλλης, Γεώργιος Σ., *Άννα Σαρρή Καραμπε-σίνη, Βιογραφία*, Κως 2010. Μανιάτης, Διον. Δ., *Η εκ περάτων δισκογραφία γραμμοφώνου*, Αθήνα 2006.

Καράς, Σίμων. Βίος. Γεννήθηκε στις 3 Ιουνίου του 1903 στο Στροβίτσι (Λέ-πρεον) της επαρχίας Φαναρίου της αρ-χιεπισκοπής Χριστιανουπόλεως (σημε-ρινή Ολυμπία) από τον Ιωάννη και τη Σπυρούλα, το γένος Νικολάου Δρακο-πούλου. Στο Στροβίτσι πηγαίνει στο δη-μοτικό σχολείο (1907-1913), το οποίο και τελειώνει στη Ζούρτσα. Κατά τα έτη 1914-1917 φοιτά στο σχολαρχείο της Ζούρτσας. Το 1916 πρωτοαντικρύζει τη βυζαντινή σημειογραφία από τον Μι-κρασιάτη ψάλτη του χωριού του στην εκκλησία της Παναγίας. Ο ψάλτης αυτός

του έμαθε από μνήμης τα αργά ευλογη-τάρια του Μ. Σαββάτου. Από τότε ξεκι-νά η αγάπη του για τη βυζαντινή μουσι-κή. Αισθάνεται ενθουσιασμένος από το πώς μπορεί η φωνή να αποτυπωθεί στο χαρτί. Την περίοδο 1917-1921 φοιτά στο γυμνάσιο στην Κυπαρισσία, όπου μαθαίνει την ψαλτική από τον λόγο

Ο Σίμων και η Αγγελική Καρά στη δε-καετία του 1980 (πηγή: simonkaras.com/)

ιερέα π. Ευστάθιο Λαμπρινόπουλο. Η φοίτησή του από το δημοτικό μέχρι και το γυμνάσιο είναι περιπετειώδης, αφού λόγω των δυσχερειών της εποχής ανα-γκάζεται σχεδόν κάθε χρόνο να αλλά-ζει τόπο διαμονής. Όμως η αγάπη του για τα γράμματα και τη μουσική τού δί-νει τη δύναμη να υπερβεί τις δυσκολί-ες που αντιμετωπίζει. Το 1921 έρχεται στην Αθήνα και εγγράφεται στη Νομι-κή Σχολή Αθηνών. Παράλληλα διοριζέ-ται στο υπουργείο Κοινωνικής Πρόνοι-ας. Τα φοιτητικά του χρόνια είναι πολύ δύσκολα λόγω οικονομικών δυσχερει-ών. Το μεγαλύτερο μέρος των χρημά-των του το ξοδεύει για την απόκτηση παλαιτύπων και χειρογράφων βιβλί-ων, παλαιών και νεότερων, προκειμέ-νου να καταρτίσει μία όσο το δυνατόν πληρέστερη προσωπική βιβλιοθήκη για τις ανάγκες των μελετών του. Το 1924 συγγράφει σε ηλικία 21 ετών μέθοδο εκ-μάθησης της βυζαντινής παρασημαν-τικής, όπου διατυπώνει τις απόψεις του με νεανικό σφρίγγος και ορμή. Τον Δε-κέμβριο του 1924 κατατάσσεται στρα-τιώτης και παρουσιάζεται στην Πάτρα. Το 1927 τελειώνει τη στρατιωτική του

θπεία και ανοικιάζει σπίτι στην Πλά-κα, στην πλατεία Γιγάντων, πάροδος αρ. 12, όπου ιδρύει σχολείο ελληνι-κής μουσικής. Εκεί γνωρίζεται με την Εύα Σικελιανού. Το 1928 επιμελείται τη μουσική για τις δελφικές εορτές του Άγγελου και της Εύας Σικελιανού. Το 1929 ιδρύει τον Σύλλογο προς Διάδο-σιν της Εθνικής Μουσικής. Κατά την πε-ρίοδο 1927-1930 ψάλλει στις αγρυπνί-ες που τελεί ο άγιος Νικόλαος ο Πλα-νάς στο εκκλησάκι του Αγίου Ελισσαί-ου στην Πλάκα, συνεχίζοντας την πα-ράδοση των δύο Αλεξάνδρων, Παπα-διαμάντη και Μωραϊτίδη. Από το έτος 1932 καθιερώνει το μνημόσυνο για τους μάρτυρες της Αλώσεως, το οποίο επιτελείται ανελλιπώς μέχρι σήμερα, ενώ τις τελευταίες δεκαετίες η τέλεσή του έχει διαδοθεί σχεδόν σε ολόκλη-ρη την ελληνική επικράτεια, αλλά και εκτός αυτής (όπως π.χ. στην Αίγυπτο). Το έτος 1937 αποσπάται στο υπουρ-γείο Τύπου και Τουρισμού ως ειδικός στην ελληνική μουσική. Από το 1938 τοποθετείται στην Εθνική Ραδιοφω-νία, όπου ιδρύει και διευθύνει το τμή-μα εθνικής μουσικής. Οργανώνει ηχη-τικό αρχείο στο Εθνικό Ίδρυμα Ραδι-οφωνίας (Ε.Ι.Ρ.) με σκοπούς και τρα-γούδια από όλα τα μέρη της Ελλάδας. Κατά το 1939, κατόπιν πρότασης του, με έξοδα της κυβερνήσεως του Ιωάν-νου Μεταξά και τη συνέργεια του τότε επιμελητή των χειρογράφων της Εθνι-κής Βιβλιοθήκης Λίνου Πολίτη, καθώς και του Διευθυντή της Εθνικής Πινακο-θήκης Μαρίνου Καλλιγά, αποστέλλονται και οι τρεις προς φωτογράφιση των χει-ρογράφων του Μετοχίου του Παναγί-ου Τάφου στην Κωνσταντινούπολη, τα οποία περιέχουν τις εξηγήσεις των πα-λαιών χειρογράφων από τους δύο εξη-γητές, Γρηγόριο Πρωτοψάλτη και Χουρ-μούζιο Χαρτοφύλακα. Τα χειρόγραφα, κατόπιν υποδείξεως του Σίμωνα Κα-ρά, μεταφέρονται στην Εθνική Βιβλιο-θήκη με διπλωματικό σάκο. Την περί-οδο 1940-1941 υπηρετεί στο μέτωπο. Με την επιστροφή του περιέρχεται νο-σοκομεία και ιδρύματα μαζί με τη χο-ρωδία του, ψυχαγωγώντας τους τραυ-ματίες πολέμου. Παράλληλα, διδάσκει την ελληνική μουσική παράδοση στο Ελληνικό Σπίτι της Αγγελικής Χατζημ-ιάλη. Συγχρόνως, εργάζεται πυρετωδώς με τον φυσικομαθηματικό Σταύρο Βρα-χάμη πάνω στα διαστημικά της ελλη-νικής μουσικής, ανοίγοντας νέους ερευ-

νητικούς δρόμους και φωτίζοντας σκο-τεινές πτυχές της αρμονικής θεωρίας. Το 1946 συμμετέχει με τη χορωδία του στους εορτασμούς για την ενσωμάτω-ση της Δωδεκανήσου στο Παναθηνα-ϊκό Στάδιο. Το 1950 τελεί τους γάμους του με την Αγγελική Αλεξάνδρου Βα-τούγιου, τελώντας το μυστήριο με το πα-λαιό βυζαντινό τυπικό εντός της Θείας Λειτουργίας στην ιστορική μονή Δαφ-νίου. Η σύζυγός του απετέλεσε τη δυνα-μική και ακούραστη συμπαραστάτιδα, η οποία τον εσθίριξε στο έργο του με αυταπάρνηση και θυσία. Ο γάμος του Σίμωνα Καρά με το παλαιό βυζαντινό τυπικό απετέλεσε ισχυρό έναυσμα για τη μετέπειτα και μέχρι των ημερών μας αναβίωση της τελέσεως του μυστηρί-ου του γάμου εντός της Θείας Λειτουρ-γίας. Το 1969 συνοδεύει τον Θρακιώ-τη γκαϊτατζή Κωνσταντίνο Τζιογκίδη και τον Καλύμνιο τσαμπουνιστή Νικό-λαο Τάλια στον διαγωνισμό ασκαύλου στην Ερεϊκή της Σικελίας, όπου απο-σπούν το πρώτο βραβείο. Από το έτος 1970, με χορηγία του ιδρύματος Ford και βοηθό τη Μαρία Βούρα, ξεκινά δι-σκογραφική έκδοση τραγουδιών, τα οποία αποτυπώνονται σε 25 δίσκους βινυλλίου και αφορούν πολλές περι-οχές της Ελλάδας. Το 1973 αποχωρεί από το Ε.Ι.Ρ. Από το 1920 ως τις αρ-χές της δεκαετίας του 1980 καταγράφει και ηχογραφεί ανελλιπώς τραγούδια και σκοπούς ταξιδεύοντας σε όλα τα μέρη της Ελλάδας. Μέχρι και το 1995 διευ-θύνει τη Σχολή της Εθνικής Μουσικής, η οποία το 1957 αναγνωρίζεται από το τότε υπουργείο Παιδείας, επί υπουργί-ας Αχιλλέα Γεροκωστόπουλου, ως ει-δική σχολή ελληνικής μουσικής. Η εν λόγω αναγνώριση αποτελεί μοναδικό γεγονός μέχρι σήμερα σε παγκόσμιο επίπεδο. Από τις αρχές της δεκαετίας του 1970 μέχρι και τα τέλη της δεκα-ετίας του 1980, αναδεικνύονται μέσα από τη σχολή του κορυφαίοι μουσικοί στην πράξη και τη θεωρία της ελληνι-κής μουσικής, οι οποίοι πρωτοστατούν μεταξύ άλλων στην ίδρυση των ελληνι-κών μουσικών σχολείων και στελεχώ-νουν επιτυχώς όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες. Σημειωτέον δε ότι και αυτοί, μαθητές ενός άξιου δασκάλου, έχουν προχωρήσει την έρευνα και ανάπτυξη της μουσικής πράξης και θεωρίας με σημαντικές και κυρίως πρωτότυπες και ουσιαστικές μελέτες, οι οποίες αναδει-κνύουν και θεμελιώνουν την ελληνική

μουσική παράδοση. Το 1995 ανακηρύσσεται επίτιμος διδάκτωρ του Τμήματος Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Σήμερα, τη σκυτάλη της διδασκαλίας της ελληνικής μουσικής και της διαφύλαξης, συντήρησης και προβολής στο ευρύ κοινό του Αρχείου Σίμωνος και Αγγελικής Καρα, με τρόπο επιστημονικά σύγχρονο και αξιόπιστο, έχει παραλάβει το Κέντρον Ερεύνης και Προβολής της Εθνικής Μουσικής (Κ.Ε.Π.Ε.Μ.), το οποίο ιδρύθηκε το 2009 από τη σύζυγο του δασκάλου, κ. Αγγελική Καρα.

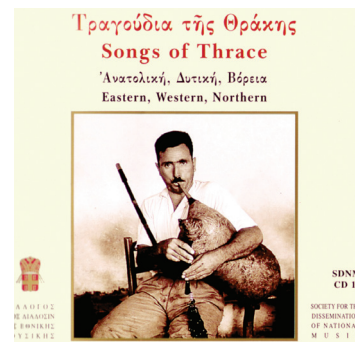
Με όλο το ερευνητικό, διδακτικό και οργανωτικό έργο του, ο Σίμων Καρας συνετέλεσε στην αναβάθμιση της ελληνικής μουσικής παράδοσης, τόσο στο διεθνές ακροατήριο όσο, κυρίως, στο ίδιο το ελληνικό. Ο θάνατος του, αν και σε πολύ προχωρημένη ηλικία, το 1999, στέρνεσε την Ελλάδα από έναν από τους διαπρεπέστερους μουσικολόγους ερευνητές της.

Εκπομπές (1953-1973). Ο Σίμων Καρας ξεκίνησε να παρουσιάζει την εβδομαδιαία εκπομπή «Ελληνικοί Αντίλαλοι» στο Ε.Ι.Ρ. (μια σειρά άνω των 700 εκπομπών), η οποία δημιούργησε μεγάλη κίνηση σε όλη την Ελλάδα γύρω από την παραδοσιακή μουσική, καθώς ήταν η πρώτη φορά που το πανελλήνιο κοινό ερχόταν σε επαφή με τις τοπικές μουσικές παραδόσεις. Άλλη εκπομπή του ήταν «Το Δημοτικό τραγούδι στις πηγές του», κατά την οποία ηχογραφεί και παρουσιάζει τοπικούς μουσικούς από όλη την Ελλάδα. Δυστυχώς το μεγαλύτερο μέρος των εκπομπών αυτών, από αδιαφορία των τότε ιθυνόντων, έχει χαθεί. Από το 1969 παρουσιάζει τις πρώτες εκπομπές του στην τηλεόραση με μουσικοχορευτικά συγκροτήματα απ' όλη την Ελλάδα. Από τις ανωτέρω εκπομπές στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση αναδείχθηκε πληθώρα παραδοσιακών μουσικών όπως η Ειρήνη Κονιτοπούλου-Λεγάκη, ο Χρήστος Πάνου, ο Κώστας Μουντάκης, η Δόμνα Σαμίου, ο Χρόνης Ανδονίδης, ο Αγάπιος Τομπούλης, ο Χρήστος Μπαϊρακτάρης, ο Νικόλαος Παπαβραμίδης, ο Νικόλαος Στεφανίδης, ο Φίλιππος Ρούντας, ο Σάββας Σιάτρας, ο Καρυσούλλης Δοϊτσιδης κ.ά.

Ομιλίες σε συνέδρια (ενδεικτική αναφορά). «Η ορθή ερμηνεία και μεταγραφή των βυζαντινών μουσικών χειρογράφων» (Διεθνές Βυζαντινολογικό Συνέδριο Θεσσαλονίκης 1953). «Η προέλευση της μουσικής παράδοσης της Ανα-

τολής» (Διεθνές Συνέδριο Ανατολικής Μεσογειακής Μουσικής στην Τυνησία 1963). «Γένη και Διαστήματα εις την Βυζαντινήν Μουσικήν» (Α' Διεθνές Συνέδριο Σπουδών Βυζαντινής Εκκλησιαστικής Μουσικής και Ανατολικής Λειτουργικής, στη μονή Κρυπτοφέρνης Ιταλίας, 1968). «Ο Ιωάννης Μαϊστωρ ο Κουκουζέλης και η εποχή του» (Διεθνές Βυζαντινολογικό Συνέδριο εν Αθήναις 1976). «Αρμονικά, δηλ. η εύρεσις των διαστημάτων και συμφωνιών κατ' αρμονικάς μεσότητας» (Μουσικολογικό Συνέδριο στους Δελφούς 1988).

Διαλέξεις (ενδεικτική αναφορά). «Η μουσική γραφή των βυζαντινών και η εξέλιξίς της» (Αρχαιολογική Εταιρία

Τραγούδια της Θράκης, από τις ηχογραφήσεις του Σ. Καρα

Αθηνών, 1933). «Ερμηνεία των βυζαντινών μουσικών κωδικών» (Εταιρία Βυζαντινών Σπουδών, 1934). «Η Εθνική μας μουσική» (Θεσσαλονίκη, σύλλογος «Τέχνη», 1952). «Η Ελληνική Μουσική» (Αθήνα, Νομική Σχολή, σύλλογος «Χριστιανική Γωνιά», 1952· Αθήνα, Σύλλογος Μεσαιωνικών Σπουδών, 1952). «Περί Ελληνικής μουσικής, ιδία περί δημοτικών τραγουδιών» (Ερίκη της Σικελίας, 1969). «Η Βυζαντινή μουσική παλαιογραφική έρευνα εν Ελλάδι» (Φεστιβάλ Μπαχ, Λονδίνο 1975). «Η Βυζαντινή μουσική και τα προβλήματά της» (Βοστώνη, Θεολογική Σχολή, 1978). «Ο Θούριος του Ρήγα και η μουσική του» (Αθήνα, Αμφιθέατρο Πολεμικού Μουσείου, 1981).

Εκδόσεις (ενδεικτική αναφορά). Για να αγαπήσωμε την ελληνική μουσική. Σειρά ραδιοφωνικών ομιλιών του έτους 1946 (Αθήνα). *Γένη και διαστήματα εις την βυζαντινήν μουσικήν* (Αθήνα 1970). *Η βυζαντινή μουσική παλαιογραφική έρευνα εν Ελλάδι* (Αθήνα 1976). *Η Κάρπαθος και τα τραγούδια της*, (Αθήνα 1979, ανάτ. εκ των *Καρπαθικών Μελετών*). *Θεωρητικών της Ελληνικής Μουσικής*, 2τ. (Αθήνα 1982).

Μέθοδος Διδασκαλίας Α' έτους (Αθήνα 1981, μετά και των γυμνασμάτων παραλλαγής). *Μέθοδος Διδασκαλίας Β' έτους* (Αθήνα 1981, μετά και των γυμνασμάτων παραλλαγής). *Μέθοδος Διδασκαλίας Γ' έτους*, τ. Γ1 και Γ2 (Αθήνα 1984). *Μέθοδος Διδασκαλίας Δ' έτους*, τ. Δ1 και Δ2 (Αθήνα 1985). *Η Βυζαντινή ακολουθία του γάμου* (Αθήνα 1988). *Αρμονικά* (Αθήνα 1989). *Η ορθή ερμηνεία και μεταγραφή των βυζαντινών μουσικών χειρογράφων* (Αθήνα 1990). *Ιωάννης Μαϊστωρ ο Κουκουζέλης και η εποχή του* (Αθήνα 1992). *Μικροβλάχοι. Δίγλωσσοι ελληνικοί πληθυσμοί* (Αθήνα 1992, με σχετική κασέτα, SDNM 132). *Η Βυζαντινή μουσική σημειογραφία* (μετά 4 μουσικών πινάκων) (Αθήνα 1993). *Ακολουθία του Ακαθίστου*, 2τ. (Αθήνα 1994-1999). *Ακολουθία της Μ. Εβδομάδος*, 3τ. (Αθήνα 1995 και 1997). *Εγκώμια του Επιταφίου Θρήνου* (Αθήνα 1996). *Μηναία*, 21τ. (Αθήνα 1999). *Τριώδιον*, 2τ. (Αθήνα 1999). *Πεντηκοστήριον* (Αθήνα 2000). *Δοξαστάριον Ιακώβου Πρωτοψάλτου* (Αθήνα 2006). *Ειρημολόγιον Πέτρου πρωτοψάλτου του Βυζαντίου* (Αθήνα 2007).

Δίσκοι κασέτες (εκκλησιαστικής μουσικής). SDNM 101 *Βυζαντινοί Ύμνοι των Χριστουγέννων* (επίσης σε CD). SDNM 102 *Βυζαντινοί Ύμνοι των Θεοφανείων* (επίσης σε CD). SDNM 107 *Η ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου*. SDNM 112 *Βυζαντινοί Ύμνοι Επιταφίου και Πάσχα*. SDNM 126 *Αρμονικά*.

Δίσκοι-κασέτες (δημοτικών τραγουδιών).

SDNM 103 *Τραγούδια Κάσου και Καρπάθου*. SDNM 104 *Τραγούδια Ρόδου, Χάλκης και Σύμης*. SDNM 105 *Τραγούδια Αμοργού, Κύθνου και Σίφνου*. SDNM 106 *Τραγούδια της Θράκης* (μέρος 1^ο). SDNM 108 *Τραγούδια Θάσου, Λήμνου και Σαμοθράκης*. SDNM 109 *Τραγούδια Δυτικής Μακεδονίας* (επίσης σε CD). SDNM 110 *Τραγούδια Μυτιλήνης και Χίου*. SDNM 111 *Τραγούδια της Ηπείρου*. SDNM 113 *Τραγούδια της Πελοποννήσου* (επίσης σε CD). SDNM 114 *Τραγούδια της Κρήτης*. SDNM 115 *Τραγούδια των Επτανήσων*. SDNM 116 *Ύμνοι και Θρήνοι της Αλώσεως*. SDNM 117 *Τραγούδια Ανατολικής Μακεδονίας* (επίσης σε CD). SDNM 118 *Τραγούδια Κωνσταντινουπόλεως και Προποντιδος*. SDNM 119 *Τραγούδια Ρούμελις* (επίσης σε CD). SDNM 120 *Τραγούδια Θεσσαλίας* (μέρος 1^ο). SDNM 121 *Τραγούδια Θεσσαλίας* (μέ-

ρος 2^ο). SDNM 122 *Τραγούδια Θράκης* (μέρος 2^ο). SDNM 123 *Τραγούδια Ηπείρου* (μέρος 2^ο). SDNM 124 *Τραγούδια Μακεδονίας* (μέρος 3^ο) (επίσης σε CD). SDNM 125 *Τραγούδια Μυτιλήνης και Μικράς Ασίας*. SDNM 128 *Τραγούδια Ικαρίας και Σάμου*. SDNM 129 *Επέτειοι 26^{ης} και 28^{ης} Οκτωβρίου*. SDNM 130 *Επέτειοι 29^{ης} Μαΐου και 25^{ης} Μαρτίου*. SDNM 131 *Εθνικά ιστορικά τραγούδια*. SDNM 132 *Θρήνοι και τραγούδια της Λαμπρής*. SDNM 133 *Τραγούδια της Άνοιξης και του Μάη*. SDNM 134 *Αποκρηάτικα τραγούδια Τσικνοπέμπτης και Καθαρής Δευτέρας* A.X.AΛ.

Βιβλιογραφία:

Αγγελόπουλος, Λ., «Η σημασία του έργου του Σίμωνος Καρα», *Σύναξη* 16 (1985) 55-58. Στάθης, Γρ. Θ., «'Αμφοῖν τὴν τιμὴν'». Το Εθνικόν και Καποδιστριακόν Πανεπιστήμιον Αθηνών τμήμα τὴν Εθνικὴν Μουσικὴν. Αναγόρευση σε ἐπίτιμους διδάκτορες τῶν Διδασκάλων τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς Σίμωνος Καρα καὶ Σπυρίδωνος Περιστερνῆ, *Ε* 73 (1996) 650-652, 701-705, 742-745, 781-783, καὶ 74 (1997) 28-30, 86-96. Στάθης, Γρ. Θ., «Σίμων Καρας. Διδάσκαλος τῆς Ἑθνικῆς Μουσικῆς [1903-1926 Ἰανουαρίου 1999]», *Εφημέριος* 48 (1999) 10-11. simonkaras.com/o-simon-karas-kai-to-ergo-toy.html www.ecclesia.gr/Multimedia/Audio_Index/chanters/karas.html www.musicae.gr/byzantina/anymnisomen/karas1.html www.domnasamiou.gr/?i=portal.el.publications&id=250%20users.sch.gr/sekyritsis/katagrafi_simion.htm

Καρατζά οικογένεια. Επιφανής κωνσταντινουπολίτικη οικογένεια, που κατά την παράδοση ανάγει τις αρχές της στην υστεροβυζαντινή περίοδο, με κάποιον Αργυρό Καρατζά, πρωτοκουροπαλάτη επί Αλεξίου Κομνηνού. Σαφείς αναφορές γι' αυτήν έχουμε από τα μέσα του 16^{ου} αι.: κάποιος Κωνσταντίνος Καρατζάς αναφέρεται ως αρχικρεοπόλης του σουλτάνου (1560), επίσης το 1564 κάποιος Κωνσταντίνος Καρατζάς (ενδεχομένως ο ίδιος) μετέχει οικονομικής επιτροπής του Πατριαρχείου. Παρακλάδι φαίνεται ότι την ίδια περίοδο εγκαθίσταται στις Παραδουνάβιες Ηγεμονίες, όπου μέλη της αργότερα καταλαμβάνουν ανώτερα αξιώματα. Στις αρχές του 17^{ου} αι. αναφέρεται κάποιος Ιωάννης Καρατζάς, ποστέλνικος Βλαχίας. Έτερος Κωνσταντίνος φέρεται ως αρχικρεοπόλης του Μεχμέτ Δ' (1648-1687), ο γιος του Γεώργιος είναι νυμφευμένος με τη Ρωζάννη Διπλοβατάτζη και μεταξὺ τῶν παιδιῶν του συγκαταλέγονται ο Σκαρλάτος και ο Ιωαννίκιος (Γ', Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, 1761-63), με τους οποίους και μπορούμε να παρακολουθήσουμε καλύτερα την πορεία της οικογένειας: